

Gondoljuk már meg!

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVIII. évfolyam, 22. szám, 2024. május 31.

„Minden magyar embernek ma az a kötelessége, hogy arra a politikai közösségre adja a voksát, amely egyedül beszél és tesz a békéért, és nem hagyja, hogy belerángassanak bennünket a háborúba” - mondta Kövér László Újfehértón, hozzátéve: „aki a szívére hallgat, a Fidesz-KDNP-re szavaz, aki az eszére hallgat, meg pláne”.

Vagy nem. Tehetjük hozzá, mert ez a mindent elsőprő békeszöveg a másik oldalról meg azt jelenti, hogy aki olyan módon óhajtja a békét, mint Kövér és eszmetársai, az minden további nélkül elfogadja egy ország - most épp Oroszország - háborús terjeszkedését, azt a könyörtelen és embertelen, kegyetlen expanziót, amiről az ember úgy gondolná, különösen a második világháború után, hogy ilyen szörnyűséget nem engedhet meg a világ egyetlen háborús idiótának sem. Erre mit ad isten, a magyar kormány melléje áll. Tudom, a kormány nem állt mellé, csak békét akar. Ebben a túljátszott békeakarásban persze Orbánék részéről még soha egyetlen ép mondat nem hangzott el arról, hogy mit is jelent koponyájukban a mostani helyzetre vonatkoztatva a béke. Az nem válasz, hogy tegye le mindenki a fegyvert, mert aki ilyet mond, nyilvánvalóan nem gondolja komolyan. Európa recseg-ropog, milliók menekülnek Ukrajnából életüket féltve, sokak összes vagyona két teletömött nejlonszatyor. Az orosz nehéztüzérség és kapcsolódó harcászati egységei már nagyvárosokat döntenek romba, amikor a magyar kormányfő fontosnak tartja újra és újra bejelenteni: lesz rezsicsökkentés, amíg Paks 2. szerződése létezik. És fölhívja a figyelmet az úgynevezett stratégiai nyugalomra: minden átgondolatlan lépéstől óvakodni kell!